

Отже, провівши дослідження, можна зробити висновки:

1. Венчурна діяльність є для Української економіки новим «подихом», та являє собою одною із найважливіших умов подальшої модернізації економіки.

2. Венчурні підприємства займаються науковими дослідженнями та створеннями інновацій у різних галузях виробництва, за для поліпшення виробництва та зменшення використання ресурсів на ту чи іншу вироблену одиницю продукції.

3. Основна мета венчурного фонду є акумулювання капіталу для інвестування їх в майбутньому у новітні та привабливі для інвесторів інноваційні проекти.

4. Венчурна діяльність збудована на ризику, тому інвестори неохоче вкладають свій капітал у ідеї які в майбутньому можуть зазнати крах [4].

Список використаних джерел:

1. Курило Г.М. Особливості діяльності венчурних компаній як об'єкт обліку. Формування ринкових відносин в Україні, 2015. – № 6. – С. 86-90. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/frvu_2015_6_23

2. Куцинська М.В. Інноваційна діяльність: проблемні питання обліку та аудиту. Економічний вісник ДВНЗ «Український державний хіміко-технологічний університет», 2015. – № 1. – С. 85–88. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/evdvnz_2015_1_20

3. Суц О.П. Особливості діяльності компанії з управління активами інститутів спільного інвестування. Форум права, 2012. – № 4. – С. 892–898. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/FP_index.htm_2012_4_148

4. Усатенко О.В. Венчурна діяльність в системі об'єктів бухгалтерського обліку та економічного аналізу. Бізнес Інформ, 2014. № 10. – С. 306–311. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/binf_2014_10_51

5. Фоміна О. В. Концептуальні основи обліку венчурної діяльності. *Інвестиції: практика та досвід*. 2017. № 24. С. 12–16.

ОБЛІК ЗАПАСІВ НА ПІДПРИЄМСТВАХ ТОРГІВЛІ

Дем'янишина О. А., к. е. н., доцент,

Коротич А. В., магістрант

Уманський державний педагогічний університет імені Павла Тичини

Постійна конкуренція, зміни в організації обліку роздрібної торгівлі, залучення населення до праці в сфері торгівлі, впровадження нової засобів і передових технологій призводять до створення нових підходів до технологічних процесів на підприємствах торгівлі.

Запаси – це матеріальні ресурси, які забезпечують безперервне виробництво, невиробничі послуги і максимальне задоволення потреб суспільства.

У міжнародній практиці термін «матеріально-виробничі запаси» визначається Міжнародним стандартом бухгалтерського обліку 2 «Запаси» (МСБО 2 «Запаси»), який був прийнятий ще в 1975 році під назвою «Оцінка та подання запасів у контексті системи історичної собівартості». МСБО 2 «Запаси» застосовується до запасів, які обліковуються на основі історичних (фактичних) витрат. У національній практиці основні методологічні аспекти обліку товарно-матеріальних цінностей регулюються П(С)БО 9 «Запаси», згідно з яким однією з умов визнання товарно-матеріальних запасів є те, що їх вартість може бути надійно визначена, тобто оцінена [1].

Відповідно до П(С)БО 9 та МСБО 2, запаси – це активи, які:

- утримуються для перепродажу в ході звичайної діяльності; знаходяться в процесі виробництва з метою перепродажу продукту виробництва;
- зберігаються для споживання в процесі виробництва, виконання робіт і послуг, а також для управління підприємством (згідно з МСБО 2 – існують у вигляді основних або допоміжних матеріалів для споживання в процесі виробництва або при наданні послуг) [2].

При оцінці запасів важливими є принципи бухгалтерського обліку, що передбачають застосування в обліку методів оцінки запасів, які повинні запобігати завищення активів. Через принципу наступності, інвентаризація підприємства оцінюється виходячи з припущення, що його діяльність буде продовжена в майбутньому.

З метою забезпечення точності даних інвентаризації для оцінки і контролю їх зберігання, бухгалтерія повинна проводити періодичну перевірку даних складського і бухгалтерського обліку запасів. Для цього бухгалтер перевіряє відповідність природних показників запасів по кожному найменуванню, зазначеному в відомості на субрахунку 281 «Товари в наявності» і в реєстрах складського обліку товарів, який заповнюється матеріально-відповідальною особою, по завершенню, перевірка відповідності облікових залишків товарів і їх фактичної наявності за даними інвентаризації [3].

Коливання попиту і пропозиції для окремих груп товарів, а також вплив інфляції призводять до значних коливань між балансовою вартістю і ринковою вартістю товарів, що призводить до їх переоцінки. Результатом переоцінки може бути уцінка або дооцінка вартості товару [4].

Інвентарний облік для інвентарю завжди вимагає системного підходу. Організація інвентаризаційного обліку передбачає формування методології за допомогою концепцій і методів, а саме вибір форми обліку, формування облікової політики, оскільки організація обліку торгової політики може бути як децентралізованої, так і централізованої і змішаної.

Метод аналізу та синтезу в обліковій політиці товарів є обов'язковим, він використовує рентабельність товарно-матеріальних запасів, товарних запасів повсякденного попиту або групи товарів, які є новітніми та ексклюзивними на ринку. Саме організаційна складова обліку має бути чітко визначена і прописана в обліковій політиці будь-якого підприємства [5].

Отже, для кожного підприємства організаційна структура обліку запасів

буде своєрідна, неоднакова оскільки це залежить від ознак, що характеризують сферу діяльності підприємства, організаційно-правової форми та інших особливостей.

Список використаних джерел:

1. Про затвердження Положення (стандарту) бухгалтерського обліку 9 «Запаси»: Наказ Мінфіна України від 20.10.99 р. №246. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0751-99> (дата звернення: 02.10.2019).
2. Виробничі запаси: характеристика та склад. URL: http://ru.osvita.ua/vnz/reports/econom_pidpr/19554/ (дата звернення: 02.10.2019).
3. Інвентаризація запасів та облік її результатів. URL: <https://studopedia.org/12-95670.html> (дата звернення: 04.10.2019).
4. Нападовська Л. В., Алексеєва А. В., Бакурова О. А. Облік на підприємствах торгівлі та ресторанного господарства: Навч. посібник / За заг. ред. Л. В. Нападовської. Київ : КНТЕУ, 2006. 378с.
5. Дем'янишина О. А. Організація і методика обліку розрахункових операцій на підприємстві. *Науковий журнал «Економічні горизонти»*. Умань, 2018. № 2(5). С. 69 – 75.

ОЦІНКА ДЖЕРЕЛ ФОРМУВАННЯ ГОСПОДАРСЬКИХ ЗАСОБІВ: МІСЦЕ У БАЛАНСІ ПІДПРИЄМСТВА

Кутащук В. В., *магістрантка*

Науковий керівник:

к. е. н., доцент Дем'янишина О. А.

Уманський державний педагогічний університет імені Павла Тичини

Для ефективного управління діяльністю суб'єктів господарювання необхідно знати, якими господарськими засобами воно розпоряджається, де ці засоби розміщені, як вони функціонують в процесі господарської діяльності, а також за рахунок яких джерел утворилися і для чого призначені.

В бухгалтерському обліку активи підприємства розподіляються за двома групами: за своїм складом, місцем розташування і використання; за джерелами формування і призначення.

Оскільки в результаті господарських процесів стан засобів і джерел безперервно змінюється, для успішного керівництва роботою підприємства періодично необхідно отримувати інформацію про стан наявних у господарстві засобів та джерел їх утворення.

Оскільки в результаті економічних процесів стан фондів і джерел постійно змінюється, для успішного менеджменту підприємства час-від-часу необхідно отримувати інформацію про стан наявних в економіці засобів і джерел їх формування [1].